

*Apró Kamill és Bibi
adventi kalandja*

A mesét írták:
B.O.
Berta Flóra
D.D.V.
Ilona Waller
Kriszta és Eszter
Kriszta Kaspers-Rostás
Lobozárné Franges Gizella
M.V.
Mityók-Pálfalvi Ivett
Pásztói Zsófia
Szinay Dóra
Urbán Emőke
Varga-Verebélyi Erika

Lektorálta:
özv. Franges Lorándné

Szerkesztette:
Lobozár Ferenc

Illusztrálta:
Linczmayer Betti

Stichting voor Culturele ondersteuning van Hongaarse jeugd in Nederland en West-Europa
Hollandiai és Nyugat-Európai Magyar Ifjúsági és Kulturális Alapítvány
2020. december 24.

Előszó

Az Apró Kamill és Bibi adventi kalandja című mese 2020 decemberében íródott a Hollandiában élő szülők, fiatalok közreműködésével. Hollandiai és Nyugat-Európai Magyar Ifjúsági és Kulturális Alapítvány (StiHon) nagy örömmel hirdette meg az adventi meseíró projektet a hollandiai magyar diaszpórában élő családok számára. A résztvevők egymás után folytatták 5-10 mondattal kiegészítve a megkezdett történetet, ami karácsonyra el is készült. Így született meg egy kedves téli családi történet. Apró Kamill, a róka, négy gyermek segítségét kéri „a kincs” megtalálásához, így a gyerekek különös kalandba keverednek...

Ezúton is szeretnénk megköszönni mindazoknak, akik részt vettek ebben a meseíró projektben.

Apró Kamill és Bibi adventi kalandja

Egyszer volt, hol nem volt, egy hideg téli estén, miközben a kelle-mesen forró teámat tartottam a kezemben, eltűnődtem. A kandallóban ropogó tűz, mely oly hangulatosan homályba borította a nappalit, jóleső meleget ontott magából. Egy mesére gondoltam, amit még nagyszüleimtől hallottam, ők pedig az elődeiktől.

Karácsony közeledtével, egyre korábban lesz sötét, hamar kigyúlnak a fények, kivilágítják a házak ablakait, az utcák elcsen-

desülnek, a családok összeszegyűlnek. Ki-ki a maga módján öltözteti ünneplőbe a szívét.

Amint felpillantok, látom, ahogy az égők fényei bera-gyogják a környék házait, fáit, bokrait. És igen! Sűrű nagy pelyhekben hull a hó. Hihetetlen! Gyönyörű! Szinte érzem a lábam alatt és hallom a ropogását.

Hirtelen a környezetünkben vadon élő állatokra gondolok. Van-e még mit enniük? Holnap lássunk hozzá Apával, testvéreimmal madáretetőt készíteni!

Kishúgom füzért fűzhet amerikai mogyoróból! Felakasztjuk valami jó helyre, magasabbra, ahol macska nem kaphatja el a kis madarat!!

De jó lesz, ha hótakaró borítja a földet; meg lehet majd figyelni az állatok lábnyomait!

Bizony, így meglátjuk, hogy minket minden évben éjszakánként róka is látogat! Ismeritek a nyomát? Mint a gyöngyfűzér, egy sorban a fürgé, könnyed négy lába...

Anya és Apa még nem érkeztek haza, én felügyelek a testvéreimre amíg hazaérnek. Ők már régen az ágyban szunyókálnak. Hirtelen kopogás hallatszik. Valaki kopog a bejárati ajtón, de a szüleim intő szavára gondolva, eszem ágában sincs kinyitni az ajtót.

- Apa! Anya! - szalad le a kishúgom a lépcsőn és egyenesen az ajtóhoz rohan.
- Bibi, neee! - kiáltom, miközben kissé le is öntöm magam a teával.

Odaszaladok, nehogy kinyissa az ajtót egy idegennek. De már késő, mert Bibi az ajtókilincsre csimpaszkodott és az ajtó kitárult. Előttünk áll a róka, de nem akármilyen csirkefogó róka. Kabát van rajta, nadrág, lábain csizma, fején sapka és nyakában sál. Kishúgommal szótlanul meredünk az előttünk

áldogáló szerzetre, aki egyszer csak megszólal:

- Halihó! - mondja mosolyogva szélesre húzott szájjal, és éles fogai csak úgy csillogtak, ahogy visszatükrözték a rájuk vetülő lámpa fényét.

Az a mosoly nem volt egy szívderítő látvány, mégsem féltem tőle, széllal szálló hangja édesen csengett a fülemben. Valami megmagyarázhatatlan érzés ejtette rabul lelkem.

- Az én nevem Apró Kamill. Segédeket keresek egy különlegesen fontos feladatra. Nem kell félnetek, és ígérem, nem esik majd bántódásotok. - mondta bársonyos, mély hangon a róka.

- A közeli erdő vén tölgyfájához megyek. Velem tartotok? - kérdezte.

- IGEN! IGEN, persze, hogy veled tartunk. - vágtuk rá gondolkodás nélkül egyszerre húgommal. - Sőt, a testvéreinket is felébresztjük, hogy ők is velünk tartsanak. - folytattuk. A titkos küldetés izgalmasnak hangzott és varázslatosnak, különösen, mert még sosem láttunk beszélő rókát. Nagy sietve a sötét csöndes ház megtelt izgatottan készülődő gyerekzívajjal.

- Apró Kamill! Indulhatunk.

A friss puha hóban Apró Kamill hatalmas csizmája óriási nyomot hagyott. Mellette a mi kis csizma nyomaink alig észrevehetőek, mintha csak egy óriást követne sok kicsi törpe.

Annyira siettünk, hogy az ajtót elfelejtettük becsukni. Ezért még Anya és Apa meg fog szidni - gondoltam. De testvéreimmel annyira izgatottak voltunk, csak szaladtunk tovább Kamill után a nagy tölgyfához.

A tölgyfa az erdő közepén állt, és vénségesen vén volt. Már akkor is ott állt, amikor a nagypapám volt kisfiú. Még ő mesélte

nekem, hogy kijárt a tölgyfához hintázni.

Néha minket is kihozott ide Apa és mi is hintáztunk. De most a sötétben a piros hintán nem hintázott senki sem. Mi csak néztünk fel a hatalmas fára. Bibi rám nézett és megkérdezte:

- Abigél, most mit kell csinálnunk?

- Én pedig kérdőn néztem Apró Kamillra.

- Gyerekek, tudjátok, hogyan kell fára mászni? - kérdezte Apró Kamill.

- Igen. - mondtam. - Én tudok, de ilyen nagy fára még sohasem másztam fel! A testvéreim pedig túl kicsik hozzá.

- Hmm... értem, értem. - mondta Apró Kamill elgondolkodva. - Azért hoztalak ide titeket, mert szükségem van a segítségetekre. - a róka a fa tetejére nézett.

- Ebben a fában van egy drága szép kincs. Úgy hallottam, hogy fel kell mászni a tetejére, ott van egy lyuk, s abba bele kell ugrani. Hogy mi fog történni utána, azt nem tudhatom, de a kincsnek valahol ott kell lennie. Én már felmásztam egyszer, de az volt a baj, hogy én túl nagy vagyok ahhoz, hogy bele tudjak ugrani a lyukba.

A róka felénk fordult.

- Nem szeretnétek megpróbálni, hogy fel tudtok-e mászni? Szerintem belefértetek abba a lyukba!
- Megpróbálhatjuk, de segítened kell, Kamill - válaszoltam.
- Gyere, ugorj nagyot, felemellek az alsó ágra. Feljebb sűrűbben lesznek kapaszkodók! - Bibi messziről nekifutott, hogy Kamill összekulcsolt kezébe lépve felkapaszkodjon a tölgyfa legalsó vastag ágára.

Miután lábaival megérezte a fa átölelő, megtartó erejét, felnézett. Megpillantotta az ágak között átszűrődő hold ezüstösen csillogó, hívogató fényét. Bibi magabiztosan megindult felfelé a fa sűrű gallyai között. Közben testvérei aggódó pillantásokkal követték az eseményeket. Bibi már a fa legtetején járt, amikor egyszer csak... RECCS!

-Bibi, Bibiiiiii, vigyázz!!! - kiáltottuk a testvéreimmel.

Egymás mellett tolongtunk, aggódtunk a kishúgunkért, hiszen jól hallottuk, mekkorát reccsent az ág, de látni nem láttunk semmit. Hirtelen akkora köd támadt, örültünk, hogy egymást láttuk. Megijedtünk. Apró Kamillt kérdeztük, hogy mi történik, mit lát, hiszen ő jóval magasabb, mint mi. Gondoltuk, meg tud nyugtatni minket. De csak az éppen egy pillanatra előbukkanó hold fényében megcsillanó éles fogait és a ravasz vigyort láttuk az arcán.

- Ne aggódjatok, a húgotok jól van, de szüksége van a segítségetekre. Utána kell mennetek, hogy megkeressétek!
- Hogy lehetsz ebben ilyen biztos? - kérdeztem. - Ez a fa..., ez a fa hatalmas, most tört le az ága, és a testvérünk sehol!
- Bibi ügyes, talpraesett lány, és nem esett le. Találhatott egy rejtett ajtót. - nyugtatott minket a furcsa kinézetű, ám mégis barátságos, bizalmat sugalló róka.

Bibit annyira elvarázsolta a hold ezüstösen csillogó fénye, hogy a

fa legtetejére érve már csak egy dologra gondolt; mielőtt beleugrik a lyukba, gyorsan hangosan lekiált a testvéreihez:

- Tényleg itt van a lyuk! Ugrom!

Odabent nem volt sötét. Sőt! Olyan világos volt, hogy teljesen tisztán lehetett látni egy aranyajtót. Az ajtó mögül halk ismerős karácsonyi dallam hallatszott. Bibi nem is tétozódott, bizakodva belépett rajta, kíváncsian várva, milyen kalandot rejteget az előtte álló út. Bátornak érezte magát, és ami a legfontosabb, hitt a csodákban, főként ilyenkor, az adventi időszak végéhez közeledve.

Az ajtón túl egy aranyosan csillogó csigalépcső vezetett a mélybe. Bibi elindult lefelé a lépcsőn. A karácsonyi zene lágyan zengte be a teret, mintha csak angyalok daloltak volna. A lépcső egyre csak kanyargott lefelé, Bibi már azt gondolta, sohasem ér véget, mikor egyszer csak egy kis szobácskába ért. A szobában kandalló, amiben barátságos tűz lobogott. Előtte egy hatalmas karosszékekben ült valaki. De Bibi ebből semmit nem vett észre. Ő csak a gyönyörűen feldíszített karácsonyfát bámulta, melynek díszei

a lámpácskák fényét a szoba minden sarkába szétszórták. A fa alatt egy kicsi betlehem volt, innen szólt a karácsonyi ének is. Ám ekkor a dal hirtelen elhallgatott

Bibi még elábrándozott egy kis ideig. Fel sem tűnt neki, hogy hirtelen csend lett a szobában. Letérdelt a karácsonyfa mellé és a fa alól kiemelte a kis betlehemet. Visszaemlékezett a tavalyelőtti karácsonyra, amit a nagyszüleiknél töltöttek, fönt a hegyekben. Ugyanaz az érzés fogta el most is, mint amikor először meglátta a régi betlehemet, amit még a nagyapja készített kislíú korában. Micsoda hasonlóság! Ekkor hirtelen újra megszólalt a zene, s ez visszazökkentette Bibit a valóságba. Nem akarta visszatenni a betlehemet a fa alá, mert olyan jó érzés volt a kezében tartani. Mintha kapaszkodott volna belé. Tovább gyönyörködött a zene hangjaiban, a karácsonyfa látványában, a fenyő illatában, és élvezte a kandallóban ropogó tűz melegét.

Odakint kétségbeesetten néztük, hova lett a hugicánk. Apró Kamill egyszerre csak eltűnt, de aztán kisvártatva újra megjelent egy létrával, amit a fának támasztott.

- Így ni! - mondotta. -
Most már ti is Bibi után
mehettek! Abigél, bízz
bennem! - tette még
hozzá, mert észrevette,
hogy gyanúsan néztem
rá.

- Jól van. - feleltem. Két
testvéremet, Pétert és
Zolit hagytam elől men-
ni, én zártam a sort.

Felmásztunk a fára, észrevettük a lyukat, amiből fény szűrődött

ki, s egyenként beleugrottunk. A karácsonyi dallamot követve szaladtunk túl az aranyajtón, le a csigalépcsőn, egy szobába érve. A szobában ráleltünk Bibire, aki a betlehemet szorongatva az ujját az ajkára szorítva mutatta, hogy maradjunk csendben. A hatalmas karosszékre mutatott, amiben az a bizonyos valaki ült.

Előttünk egy különös, fekete-fehér csíkos bundájú, borzanyóka szundikált épp a karosszékekben, kockás takaróba burkolózva. Alóla kilátszott virágos ruhája és kényelmes szobapapucs. Békésen alvó arcát megvilágította a kandallóban lobogó tűz.

A gyerekek keltette neszre felébredt, és izgatottan szaglászott körbe.

- Nahát, gyerekek, mit kerestek ti itt? - kérdezte rekedtes hangján.

A gyerekek annyira megszeppentek, hogy nem szóltak semmit, csak arra a kis aranszínű ajtóra mutattak, ahonnan érkeztek. Az ajtó innenső oldalán egy díszes tölgyfafaragás volt látható, és felette egy felirat állt:

Bejárat az emberek világába!

A borzanyóka helyyel és meleg teával kínált meg minket, és nevetve mesélni kezdett.

- Tudjátok, legtöbbször csak apró mókusok, madárcák kerülnek ide véletlenül az emberek világából. Kisgyerek legutóbb úgy 60 éve. Akkor egy kisfiú jött le ide. Egy szőke aranyos kisfiú. Ha jól emlékszem Józsefnek hívták. Egy róka küldte ide, hogy megszerezzen egy kincset. Benneteket is róka küldött?

Bibi rám nézett:

- Abigél, mondjuk meg az igazat, én kicsit félek.
- Igen - válaszoltam -, minket is egy róka küldött. Azt mondta, valami nagyon nagy kincs van itt, de nem mondta, hogy mi az. Apró Kamillnak hívják, de én nem bízom benne. Olyan fura, ravasz róka.
- Igen tudom - felelte borzanyóka. - Az én nevem Csíkos Zselyke néni, és valamikor barátok voltunk Apró Kamill családjával, de úgy hisszük ő becsapott és meglopott. Nem bízhattok benne, biztos rosszat akar nekem is meg nektek is. Gondolom, most is azért küldött benneteket ide, mert szeretne valamit elcsenni. Annak idején József nem segített nekik, most veletek próbálkozik.

Kérlek, higgyetek nekem, és ne engedjétek be őt ide!

- Abigél, - szólt Bibi - én hiszek a néninek. De félek is, mi lesz most velünk.

Mindeközben Apró Kamill idegesen járt fel s alá a fa alatt, azon tűnődött, vajon mi tart olyan sokáig a gyerekeknek. Mi az, ami miatt még mindig nem jöttek vissza, pedig már jó ideje beugrottak a fán lévő nyíláson.

- Milyen kár, hogy én nem mehetek utánuk! - gondolta. - Ha én is tudnék úgy fára mászni! Biztos egyből megtalálnám a

kincset, hiszen nagypapa sokat mesélt róla. És ez a leghatalmasabb, legöregebb fa. Nincs másik ilyen az erdőben, hiszen a családjuk már régóta kutatja. És, ha valaki még lakik benne? - jutott eszébe hirtelen. - Mit is mesélt apa régen? - gondolkodóba esett. - Jaajjj, mi lesz a gyerekekkel? Én egy kalandot ígértem nekik, ha segítenek...

Borzanyó mindent elmesélt a gyerekeknek, akik csak úgy itták a szavait. Ugyanis annak idején a borzok látták, amint Apró Kamill apukája napokon keresztül a fa körül ólálkodott, és egy térkép alapján egy igazi drága kincset keresett. A család meg van róla győződve, hogy az a térképdarab az ő családjuk tulajdona, hiszen a kandalló feletti falon is lóg egy darab. Igaz, hiányos.

- Megnézhetjük? Mi áll rajta? - kérdeztük szinte egyszerre, kíváncsian.

Zselyke néni arca elkomorodott, de végül felmászott érte és megmutatta nekünk:

- Óvatosan, gyerekek! A kis borzocskáim kezébe sem adtam még. Még anyukámé volt, aki az ő anyukájától kapta, hogy nagyon vigyázzon rá, a kulccsal együtt. Senki kezébe nem adhatja, főleg nem a ravasz rókákéba. Még az ő gyerekkorukban történt, hogy a borzok és a rókák, valamint az erdei állatok nagy barátságban, békében éltek egymással. Egyszer azonban egy nem várt esemény történt. Egy új rókacsalád költözött az erdőbe. Furcsán viselkedtek, és egy éjjelen kigyulladt az erdő. Minden leégett, az akkori lakóhelyünk oda lett, csak ez a térképdarab és a kulcs maradt meg. Borz Botond meg eltűnt. Biztosan a tűzbe veszett, mert mindenkit ismert az erdőben, megtalált volna minket az új helyünkön.

- És soha nem próbálták meg elkérni a rókáktól azt a térképdarabot vagy a kulcsot? - kérdezte Bibi ártatlanul.

- Milyen kulcsot? - ámult el Zselyke néni.

- Láttam Apró Kamill nyakában egy ugyanilyen kulcsot. Azt mondta, az egy régi családi kincs, soha nem válik meg tőle. Még az apukájától kapta, és ő az övétől, akkor amikor a nevét is. Az ő családjukban az a szokás, hogy az egyik fiúgyerek az apukája nevét kapja meg. De sajnos Apró Kamill papája már a hozzá tartozó titkot nem tudhatta meg, mert a vadászok rájuk támadtak, és menekülniük kellett.

Hirtelen énekhangra lettek figyelmesek. Megijedtek, ugyanis egyre közelebből hallatszott. Csíkos Zselyke néni elsápadt. Ismerős dallam ütötte meg a fülét. Odament az asztalhoz, felemelte a betlehemet. Egymásra néztünk, Zselyke nénire, a betlehemre.. Hihetetlen! Ugyanaz a dallam, ének. Bibi az ajtóhoz szaladt, és már megint hamarabb ért oda. Mielőtt figyelmeztethettük volna, hogy ne nyissa ki, már nyitotta is. Apró Kamill mancsát láttuk meg először, majd a feje is előbukkant.

Most az ő szemében láttunk aggodalmat.

- Jól vagytok gyerekek? Már jó ideje eljöttetek, és nem jelentkeztek. Jajj, ez a fára mászás nem rókának való..., a létra..., a magasság..., többet ilyet nem csinálok. Szerencsére találtam egy másik bejáratot. – lihegte fáradtan. Aggódtam értetek, és szerintem a szüleitek is. Mennünk kellene, hazakísérlek benneteket.

Ám csak ekkor vette észre, hogy nincsenek egyedül. Elsápadt, és meglepetten kérdezte:

- Csíkos Zselyke néni? Tényleg? Te élsz? És itt laksz? Hogy lehet, hogy nem láttalak sohasem, pedig gyakran járok ide. Annyi kérdésem lenne még... - árasztotta el kérdésekkel Apró Kamill.
- Te honnan ismeresz engem? És ezt a dalt? Ezt csak a mi családukban szokás énekelni! - háborodott fel Zselyke néni.

- Még nagypapától tanultuk, mindnyájunknak megtanította. Azt mondta, hogy a dédivel és a legjobb barátjával mindig ezt énekelték. A barátjának régen volt egy csúnya balesete, és utána nem emlékezett semmire, csak erre a dalra. Dédipapa egyszer véletlenül találkozott Csíkos Botond bácsival, amikor apát vadászni tanította. Akkor mesélte, hogy létezik egy kincs, ha érdeklő jön el, és keresse meg, ő már sajnos nem tudja megtenni. Akkor kapott tőle ajándékba egy kulcsot és egy térképdarabot. Mikor végre rászánta magát, hogy felkutatassa, nem találta sehol. De a lelkünkre kötötte, hogy soha ne mondjunk le róla, keressük. Olyan jó barátok voltak, mintha testvérek lettek volna, megosztották egymással a legféltettebb titkaikat is. Ezért követjük mi is a kérésüket.

- Megnézhetjük a térképet és a kulcsot? - vágott közbe hirtelen Bibi.

- Igen, persze! - mondta Apró Kamill, azzal elővette a jól zárható zsebéből a zsebkendőbe csavart térképdarabot. Látszott rajta, hogy féltve őrzi, nehogy elveszítse, vagy valami baja legyen.

- Nézzétek! - kiáltottak fel egyszerre a fiúk. Péter és Zoli óvatosan fogták a darabokat, és addig forgatták a kezükben, míg tökéletesen illeszkedtek egymáshoz. - Ez régen egy darab lehetett! Mi van ráírva? - kérdezték a fiúk.

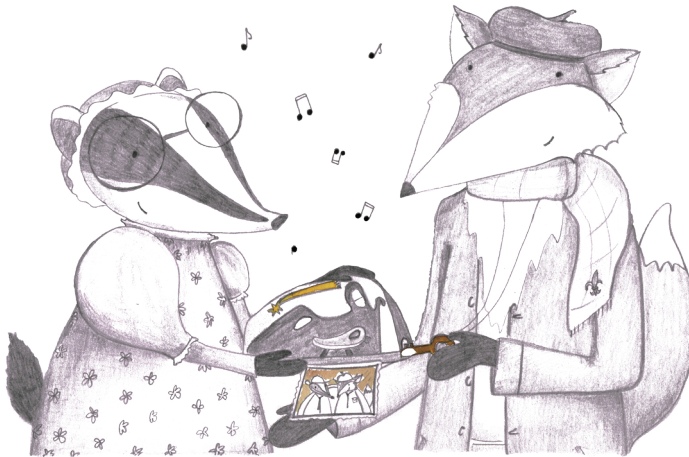
De annyira elmosódott az írás, hogy alig lehetett pár szót kibetűzni.

"Az ének a kulcs! KB"

- Ez meg mit jelenthet?

Ám ekkor észrevettem, hogy a betlehem alján van egy repedés, ami igazából nem az. Óvatosan kihúztuk egy kicsit, és máris előtűnt egy kulcslyukra hasonlító mélyedés. Izgatottan néztünk egymásra, majd Kamill és Zselyke néni közösen helyezték bele a kulcsot. A fiókban egy fényképet találtunk borzapóról, és róka-apóról még gyerekként.

"Örökké barátok leszünk! Sohase felejtsük el!"

A család a legdrágább kincs!

Kamill és Botond"

Borzanyó és Kamill egymásra néztek, Zselyke néni szeme megtelt könnyel és csak ennyit tudtak mondani: a kincs. Milyen igaz!

Hirtelen kopogtattak az ajtón. Borzanyó kinyitotta, és örömeiben felkiáltott!

- Harkály Frici! Hát te mit keresel itt? De jó, hogy látlak, mi járatban errefelé?
- Szervusz, Zselyke anyó. Látom, vendégeid vannak, de nem erdei lakók. Bizonyára ideje lenne hazafele indulniuk, ugyanis a szüleik már nagyon várják őket.
- Honnan tudod? - kérdeztük egyszerre, de már szedelőzködünk is, mert tisztában voltunk vele, hogy úgy indultunk el otthonról, ahogy nem lett volna szabad.
- Anyáék biztos nagyon mérgesek lesznek, induljunk, ne vá-rassuk őket.

Frici helyeslően bólintott egyet, és már sarkon is fordult. Mielőtt azonban teljesen eltűnt volna a szemünk elől, még visszaszólt:

“Bízzatok egymásban és a szeretet erejében!”

- Jó utat hazafelé, és gyertek el máskor is! - szólt Zselyke néni, és már zárult is az ajtó mögöttünk.

Egy szempillantás alatt a tölgyfán kívül voltunk az erdőben. Csak amikor már jó ideje ropogott a hó a talpunk alatt, tudatosult bennünk, hogy egy másik kijáraton hagytuk a hátunk mögött a barátságos tölgyfát és lakóit. Apró Kamill boldogan kísért minket haza, hiszen megtalálta a kincset, amit a családja is már oly régóta keresett.

- Köszönöm, gyerekek! Nélkületek nem sikerült volna! Bármikor, ha az erdőben jártok, szívesen vendégül látlak benneteket! Most mennem kell, mert várnak rám a rókagyerekek!

- Jó éjszakát és boldog karácsonyt kívánok nektek!

Alig, hogy elköszöntünk egymástól, már nyílt is a bejárati ajtó, ott állt Anya és Apa mosolyogva, kitért karokkal:

- Gyertek, gyerekek!

*Stichting voor Culturele ondersteuning van
Hongaarse jeugd in Nederland en West-Europa*

Támogassuk együtt
a hétvégi magyar iskolákat,
cserkészetet,
a Hollandiában élő fiatal közösségeket!

www.stihon.eu

info@stihon.eu

NL B BUNQ 2047 97 66 42
BUNQ NL 2AXXX

Köszönjük!

**DIASZPÓRA
ISKOLATÁBOROK**

I. HOLLANDIAI DIASZPÓRA ISKOLATÁBOR

2022. ÁPRILIS 30. - MÁJUS 7.

**A STIHON ALAPÍTVÁNY SZERVEZÉSÉBEN
A HOLLANDIAI MAGYAR ISKOLÁK
ÉS A CSERKÉSZEK KÖZREMŰKÖDÉSÉVEL**

HÁGAI MAGYAR ÓVODA ÉS ISKOLA
AMSTELVEENI MAGYAR ISKOLA
EINDHOVENI MAGYAR OVI-SULI
MAARSENI KINCSKERESŐ OSKOLA
LIMBURGI MAGYAR ÓVODA ÉS ISKOLA

70. ATTILA CSERKÉSZCSAPAT

VÁR A MAGYAR SZÓ, TERMÉSZET, TÁBORI ÉLET,
TÁBORTÜZEK, NÉPTÁNC,
JÁTÉKOK ÉS KÉZÜGYESSÉGI FOGLALKOZÁSOK

*Stichting voor Culturele ondersteuning van
Hongaarse jeugd in Nederland en West-Europa*
www.stihon.eu
info@stihon.eu

KÉSZÜLT A MAGYAR KORMÁNY
TÁMOGATÁSÁVAL

MINISZTERELNÖKSÉG
NEMZETPOLITIKAI ÁLLAMTITKÁRSÁG

BETHLEN GÁBOR
ALAP